

Kočka a dírka

Pondělí 17. 5. 2021

Anežka:

Mažu si jahodový jam na škvarkové placky. Ty od dědečka byly vždycky nejlepší. „Tam se ale marmeláda nedává,“ vrtí hlavou a usmívá se na mě.

Měla jsem za to, že umřel. Ale teď je tu se mnou u snídaně. „Promiň, ale mně to takhle chutná víc,“ řeknu také s úsměvem.

„Jdu shrabat listí,“ pohladí mě po vlasech a odejde z kuchyně. Jakmile zmizí, zavalí mě velmi nepříjemný pocit. Víím, že jako první shrabe to rudé, žluté a oranžové. Pak hromádka vypadá, jako by hořela...

I když mám nepříjemné tušení, že uvidím něco, co nechci, postavím se k oknu. Venku ještě panuje šero a hrobové ticho. Jen se v tabulích oken protějšího paneláku odráží typická oranžová záře zapadajícího slunce. Ten lesk mě zneklidňuje. Nemůžu od něj odtrhnout oči. Sevře mě úzkost. Krucinál, vždyť je ráno! To nemůže být odraz západu.

Lapám po dechu. Srdce mi tluče, až se zvuk jeho úderů odráží od stěn místnosti. Seberu odvalu a chvíli lomcuji s klíčkou. Je bronzová a hodně stará, jakou měl děda na chalupě. Vůbec se k plastovým panelákovým oknům nehodí. Kdo ji sem, proboha, dal? Podaří se mi uvolnit ji. S největšími obavami se lehce vykloním. A ochrnu hrůzou. Nohy mě brní a přejíždí mi mráz po zádech. Hoří! Mocné plameny tancují na balkonu o dva vchody vedle a pár pater výš. Šlehají z oken. Rámy se zbarvují do černa, pukají a okorávají.

Mám pocit, jako bych levitovala přímo před tím hořícím bytem. Sleduji každý detail zkázy. Ruce se mi třesou jako dědečkovi, když měl Parkinsona... Vždyť umřel před lety. Kde jsem vzala ty placky? Podívám se dolů. V rukou držím mobil. Musím zavolat hasiče! Nevidím na tlačítka. Nemůžu si vzpomenout, jaké mají číslo. Utírám si slzy. Mobil

se mi roztéká mezi prsty a příšerně pálí. Upustím ho. Padá šest pater dolů. Plameny už zachvátily celý dům. Všech šedesát jednotek. A já se nemůžu už vůbec nadechnout. Ani se pohnout. Così mě tlačí blíž k ohni. Chci volat o pomoc, ale hrdlo mi sevřel děs. Nevydám ani hlásku.

Z balkonu hořícího bytu se naklání postava. Vidím ji jen jako černou siluetu. Chci jí pomoci. Jsem až u ní, blízko, ale přesto na ni nedosáhnou. Ona se marně natahuje do prostoru. Plameny jí olizují záda. Nekřičí, ale já vím, že trpí v bolestné agónii. V ruce drží černé zvíře, kterému hoří kožich. Je to kočka. Postava mě vidí a chce, abych si tu kočku vzala. Jakmile zvíře přijmu, sama začnu hořet. Bolest mě svírá. Nemůžu se nadechnout, nemůžu křičet...

„Because I'm happy. Clap along if you feel like happiness is the truth...“ rozeznělo se a já instinktivně sáhla po mobilu, abych budík ještě o pět minut posunula. Fuj, to byl ale hnusný sen! Ještě mě trochu svírala úzkost a srdce mi bušilo jako zběsilé. Ale když se člověk probudí, má stoprocentní jistotu, že to, co prožil, se mu jenom zdálo. No do háje, taková hnusná paralýza. Čím jsem si to zasloužila?

Než se ozvalo „Because I'm happy...“ podruhé, už jsem byla úplně v klidu. Největším stresem pro mě bylo, že musím vylézt z vyhráté postele. Postupně se dojem i jednotlivé výjevy ze snu vytrácely. Po cestě do auta jsem jenom zběžně koukla na balkon v šestém patře o dva vchody vedle, abych se ujistila, že je všechno v pořádku. Bylo.

Christien:

„No fuj, co to je?“ řval jsem na asistentku, když mi přinesla kytici od fanouška. Uprostřed bylo cosi z nepravidelnejch dírek a vypadalo to fakt hnusně. Úplně mi z toho naskočila husí kůže.

„Asi...Asi semeník lotosu...“ blekotala.

„Dej to pryč, kurva!“ Tohle museli slyšet až na recepci. „Nebo tě profackuju svým semeníkem!“

Asistentka se málem rozbrečela a hned s kyticí odběhla někam do píči. Měl jsem z toho skvělej pocit. Jo, jsem hvězda. Lidi kmitaj, jak já pískám.

„Za tu krávu se omlouvám,“ přistoupil ke mně Matěj. Ale usmíval se. Nejspíš věděl, že je to jenom taková hra. „Mám ji vyhodit?“

„Pak budu řvát na tebe. A to nechceš, vole.“

Začal mi masírovat šíji. Nevím proč. Jestli po mně jel, nebo to taky hrál? „Ty... Christiene...“ spustil opatrně.

Věděl jsem, na co se chce zeptat. „Ne.“

„Sto tisíc za jeden den. No tak...“

Plesknul jsem ho přes ruku, kterou mi hnětl svaly na krku. „Nebudu hrát v péčku, do hajzlu!“

„Zase taková hvězda nejsi,“ nasadil nepřátelskej tón a ustoupil ode mě. „Uvědom si, že každěj začínal takhle. Jestli se chceš vypracovat...“

„Jdi do prdele!“

Zarazil se.

„Ale ne do mojí!“ dodal jsem. Pro jistotu.

„Takhle se mnou mluvit nebudeš!“ už se nasral. „Kde bys byl beze mě? To já jsem tě vyhrabal!“

„Promiňte,“ špitla asistentka nesměle. „Už na vás fotograf čeká.“

„Tak ať ještě chvíli počká. Potřebuju nablejskat. Kde je ta blbá maskérka?!“

Asistentka pro ni hned vyběhla a Matěj pochopil, že teď spíš překáží, takže taky vyklidil prostor. Udělal jsem pár kliků a sklapovaček, aby mi naběhly bicáky i břišáky, navlíknul na sebe ty nejmodernější trenče, kvůli kterým jsem tam vlastně byl, nechal se vyleštit, nasadil svůj dokonalej úsměv a celej den pózoval před objektivem jak debil.

Ale bavilo mě to. Nebyla kolekce spodního prádla nebo plavek, kterou by nafotili beze mě. Případal jsem si důležitěj. A hezkej. Dřív jsem byl trochu tloušťík, ale pak mě napadlo zajít párkrát do posilky. Jak se mi začaly trochu rýsovat svaly, měl jsem z toho takovou radost, že jsem tam nakonec chodil denně. Žádný steroidy. Dokonalý tělo jsem si vypracoval tvrdou dřinou.

„Měl by sis najít nějakou pořádnou práci,“ říkali mi naši. „Budovat kariéru...“ Asi si představovali, že ze mě bude nějaký velkovedoucí. Stejně by mi to nešlo – nejsem kdovíjak chytřej. Na učňáku jsem prolezal s odřenejma ušima, neumím pořádně žádněj jazyk a na jednoduchý počty si беру kalkulačku. Ale zase jsem fešák a vím to o sobě. A rád se předvádím.

Co mě ale trápí – ani do dneška rodinka pořád nepřijala, že moje tělo je vlastně můj pracovní nástroj. Cvičením a posilováním si ho připravuju na kšefty. Třeba táta doposud nepochopil, proč si vydělávám takhle. Jednou mi dokonce řekl, že jsem chlap štětka. Ten by mě asi zabil, kdybych si zahrál v pornu!

Mamka aspoň uznala, že když mi to nese, proč bych to nemohl dělat. Ale to až ve chvíli, kdy jsem jí slavnostně oznámil, že jsem si našetřil na vlastní byt. Těšil jsem se jak malý děcko na to, až si z jednoho pokoje udělám vlastní posilku, budu si tam cvičit, kdy se mi zachce, a nikdo mě nebude buzerovat.

Po focení jsem byl pěkně vyflusanej. Ona není žádná sranda pořád se usmívat, tvářit se nějak, stát takhle a sedět takhle. Matěj mi na rozloučenou nezapomněl připomenout, že ta nabídka na natáčení pořád platí. Měl jsem chuť jednu mu vlepít, ale nechtěl jsem si ho rozhádat. „Popřemejšlím o tom,“ udyndal jsem ho a vypadl.

Anežka:

Odpoledne, když jsem se vracela z práce, ležela na betonové zídce u mého vchodu černá kočka. Vypadala příšerně. Měla vypelichaný kožich a na lysinách ošklivé hnisající puchýře. Ale měla tenký růžový obojek s rolničkou. Nevypadá jako nějaká toulavá čiča, napadlo mě. Seskočila ze zídky a začala se mi třít o nohy. Rychle jsem zaplula do domu, abych od ní ještě něco nechytla. Chtělo se mi strašně čůrat a výtah někdo zdržoval. Na chození po schodech jsem obvykle moc líná, ale tentokrát jsem se odhodlala jít do toho třetího pěšky.

Byli to malíři, kdo mě připravil o pohodlnou jízdu. Takže mám nové sousedy? Sledovala jsem, jak chlapi umazaní od bílé barvy rvou do toho průvážného výtahu štafle, zatímco jsem se snažila klíčem trefit do zámku. Už jsem to měla na krajíčku.

„Á, nazdárek, sousedko!“ zvolal mladý muž nadšeně, když mě uviděl. „Já jsem Kristián,“ podával mi ruku. „Uměleckým jménem Christien.“

V tu chvíli mě to ale vůbec nezajímalo. V rychlosti jsem mu ruku podala. „Anežka Podlahová, těší mě,“ vyhrkla jsem a zaplula do bytu, abych konečně navštívila toaletu. Pak mi bylo docela líto, že jsem ho tak odbyla. Ale nebyla jsem z něj moc nadšená. Kolik mu může být? Dvacet? Už jsem si představovala, jak si bude každý večer vodit domů chlapy, dělat si tam mejdany a rušit mě.

Úterý 18. 5. 2021

Christien:

První noc v novém bejváku. Usychající Primalex krásně voněl a měl jsem velkou radost, že jsem se osamostatnil. Dokonce jsem udělal krátký stream s prohlídkou, abych se o svůj nadšení podělil i s fanouškama:

„Čauky žabky... a žabáci. Dneska si nezačvachtáme, jelikož už je po půlnoci. Ale ukážu vám svůj nový šmajchlkabinet. Zatím tu nic moc není,“ zabíral jsem krabice a tašky, který jsem si sám přinesl, pak zase sebe mírně z nadhledu. Zkoušel jsem to dřív různě. Z podhledu jsem vypadal větší a mocnější, zpříma docela nudně, ale z nadhledu jsem se sobě líbil nejvíc. Vypadal jsem tak nějak roztomile. „A tady budu mít ložnici. Dneska budu holt spát na dece, protože mi postel přivezou až pozejtří, ale to zvládnou. Tak papa a dobrou! Váš Christien.“

Hned na to mi přišlo asi padesát zpráv s gratulacema, pozváním na kafe, pár nejapnejch narážek typu: „Jo tak ložnice, jo? Už se těším, až s tebou hupsnu do nový postele“ a... deset ptáků. Proč mi to, do háje, někdo vůbec posílá? Copak jsem zvědavej na cizí nádobíčko? Ptáky

i pozvání jsem přešel, na gratulace dal palec nahoru a na ty originálnější odpověděl smajlíkem.

Ale i když jsem byl po focení, večerním cvičení s vlastní vahou a streamování totálně vyřízenej, neusnul jsem hned. Ani mi moc nevadila chladná a nepohodlná podlaha, spíš jsem se... Přiznávám, trochu jsem se bál. Snad nikdy jsem nebyl na novém místě takhle sám. Navíc jsem se přestěhoval z kraje vesnice, kde se všichni znaj, rovnou do centra města. Je tu mrak cizích lidí – hned za stěnami, stropem i podlahou. Neznám je. Co když jsou to zloději, psychopati nebo vrazi? Několikrát za sebou, když už jsem usínal, mi zablikala na strop světla projíždějících aut. Na to jsem nebyl zvyklej, takže jsem se pokaždý lekl.

Ráno jsem byl rozlámanej a totálně nevypalej. A všiml jsem si, že je uprostřed krásně bílý stěny ošklivá černá tečka. Svině. Vstal jsem a začal ji šmudlat prstem. To nepomohlo. Šel jsem si pro barvu, kterou mi tam včera pro sichr nechali malíři, a mezitím se z tečky stal puntík. Se to náko rozpíjí, nebo co? Zamaloval jsem ho a byl pyšnej na svoje dílo. Jenom jsem kvůli takový pitomosti nestihl ranní rozcvičku, takže jsem byl na focení rozmrzelej celej den.

Anežka:

Dnes, při návratu z práce, seděla kočka zase na zídce. Tentokrát se nenechala odbýt. Jakmile jsem odemkla vchodové dveře, prosmýkla se na chodbu. „Ty tady bydlíš, čičo?“ ptala jsem se jí, jako by mi ta nemá tvář mohla odpovědět. Šla jsem za ní po schodech a byla jsem zvědavá, u kterých dveří zastaví. Měla jsem v plánu pak na souseda zazvonit, aby si ji vzal, a už mě neotravovala. Jenomže ona se zastavila ve třetím patře, zrovna u mého bytu. Trochu mě to znejistilo. „Tam tě nepustím,“ řekla jsem jí a lehce ji odstrčila, abych se domů vůbec dostala a zabránila jí prosmýknout se jako u dolních dveří.

Celé odpoledne jsem měla pocit, že slyším slabé mňoukání. Večer na mě zazvonil ten nový soused. „Čau, asi ti utekla čičina,“ vychrlil, sotva jsem otevřela.

Byla jsem z toho v rozpacích. „To není moje kočka.“

„Tak asi je, když ti tu celej den sedí na rohožce a řve tu,“ řekl drze, zvedl ji a nacpal mi ji do náručí.

Co mám teď jako dělat? Vrátit mu ji? Odhodit ji na zem? Zaskočil mě. „Nevím o tom, že bychom si potykali!“ sykla jsem podrážděně.

„Není zač,“ pohodil hlavou a zabouchl za sebou.

Raději jsem zalezla do bytu. Stála jsem s čičou v předsíni a docela se jí štítila. Donesla jsem ji do koupelny, hodila do vany a čekala, že jakmile zapnu sprchu, začne kočičí rodeo. „Jestli tu chceš chvíli být, musíš se umýt,“ vysvětlovala jsem jí a pustila vodu. Nejdřív se cukala, ale pak se nechala vydrhnout šampónem. Padaly z ní chomáče chlupů a ucply mi kanálek. Hned zítra ji zavezu do útulku, říkala jsem si. Nachystala jsem jí v předsíni pelech ze staré utěrky a také jsem jí dala šunku a vodu.

Večer jsem si pustila seriál na dobrou noc. Když jsem začínala usínat, ozvalo se zaškrabání na dveře. Nevěnovala jsem mu pozornost, ale po chvíli se zvuk ozval znovu.

„Ticho tam!“ zakřičela jsem.

Pár minut byl klid, ale potom zase.

„Ale no tak! Já tě sem nepustím!“

Kočka si nedala pokoj a škrábání sílilo. Tak to teda ne, ještě mi zničí dveře! Zvedla jsem se z gauče, že ji pokárám. Škrábání se ozývalo i ve chvíli, kdy jsem brala za kliku. Ale jak jsem otevřela, přejel mi mráz po zádech. Kočka spala na utěrce až u vchodových dveří. A světlo svítlo. To je divné, určitě jsem zhasínala.

„Mrrr!“ zvedla hlavu a zadívala se na mě, jako by mi vyčítala, že jsem ji vzbudila.

Došla jsem k ní. „Už neškrábej,“ nejistě jsem ji pohladila. Zavadila jsem za obojek a ten prasknul. To mě zamrzelo.

Christien:

„Čauky žabky... a žabáci. Dneska si začvachtáme jógu. Ještě tu nemám nic, ale brzo by mi měli přivízt vybavení posilky,“ uvítal jsem fanoušky a dalších pět minut instruoval ty, kteří podle mě cvičej. „A zase spím na dece, tak držte palce. Papa. Váš Christien.“ Ukončil jsem streamování a setřásl svůj dokonalej úsměv. Zase na dece, kurňa.

V přítmí, který občas narušila světla projíždějících aut, jsem sledoval ten ošklivej puntík. I když jsem ho ráno zamaloval, teď na mě z prostředka stěny úplně svítil. Znepokojoval mě. Nemohl jsem usnout, tak jsem vstal a šel se na něj podívat zblízka. Byl divnej. Rozsvítil jsem. Namísto puntíku byla ve stěně dírka. Nepravidelná, asi centimetr hluboká a stejně tak široká, ošklivá černá d'oura. Nesor mě, mrcho! Ačkoliv jsem byl už v pyžamu, namíchal jsem sádru a díрку zadělal. To jsem ale idiot. Místo toho, abych se pořádně vyspal, řeším takovou hovadinu, vyčítal jsem si.

Středa 19. 5. 2021

Christien:

Jakmile jsem se probudil, můj pohled okamžitě přitáhla zeď. Byl jsem zvědavěj, jestli jsem nad tou dírkou zvítězil, nebo mě bude srát dál. Jasně, že tam byla, i když jsem ji včera zasádroval. Vstal jsem a šel blíž. Měla pořád centimetr na šířku, a i do hloubky. Aspoň, že se nezvětšuješ, ty malá bestie! Funěl jsem vzteky a patlal další vrstvy sádry, až jsem vytvořil na zdi hnusnou bouli. Než jsem si umyl ruce od svinstva, mrcha dírka zase vykoukla. Jak je tohle, do prdele, možný?! Z úvah, jestli si namíchat další sádru, mě vytrhl telefon. „Co je?!“ štěkl jsem podrážděně.

„No kde jsi?“ hudroval Matěj.

„Dyt' je focení až odpolko.“

„Ale domluvili jsme se, že jdeme spolu na oběd, ne?“

„Sorry, mám tu nějaký srance. Přijdu až na focení,“ odbyl jsem ho a telefon položil. Asi jsem ho tím našel, ale to mi v tu chvíli bylo jedno. Hned jsem zavola malířům, abych jejich práci vyreklamoval. „Hned! Koukejte dorazit a opravit to!“ řval jsem na ně, když začali hledat v diáři, kdy mají volno. Nakonec slíbili, že přijdou zejtra. Možná dobře, jelikož jsem se musel vypravit a vyrazit na další kšeft. Byl jsem nesvůj. Furt jsem na tu díрку musel myslet. Zkurvená píčovina! Nešlo mi usmívat se, jak fotograf chtěl. Nešlo mi pózovat. Zavřel jsem oči a viděl jenom tu hnusnou černou díрку.

Anežka:

Zašla jsem do Tesca pro pečivo a nějaké to mlsání k večerní televizi. Víím, že už takhle jsem docela tlustá a neměla bych to jíst, jenom je to asi moje jediná radost. Zabrousila jsem do sekce pro domácí mazlíčky. Měli úplně stejný obojek, jaký jsem kočce včera roztrhla. Pak jsem si ale začala prohlížet další kočičí hračky, a nakonec nakoupila celou výbavu – přepravku, záchod, podestýlku, granule i konzervy. Co to dělám? U pokladny jsem vyplázla dvojku, ale kočka měla z nových věcí radost a vrněla, když jsem jí nový obojek zapínala.

„No vidíš, Růžo...“ řekla jsem a hned bych si nafackovala. Myslela jsem na obojek a kočku bezděčně pojmenovala. To je v háji, jak dáte zvířátku jméno, už se ho nezbavíte. Vzniklo mi dilema – kočičku jsem si i za tak krátký čas oblíbila, chtěla bych se o ni starat a nechat si ji, na druhou stranu jsem se přesvědčovala, že určitě někomu patří, je to moc starostí a tak dále. Vyfotila jsem ji, vytiskla plakátky: „Našla se kočka“ a šla je vyvěsit do okolí – na vchodové dveře, stromy, sloupy, i jsem je dávala za stěrače aut. Prostě aby to vypadalo, že se snažím najít jejího páníčka. Byl to trochu alibismus – kdyby se původní majitel nenašel, byla bych de facto nucena Růžu si nechat. Pak bych se ale stala oficiální zapšklou kočičí lady. Ale na to mám nárok. Je mi třicet a už léta žiji single, tak proč ne.

„Nepřeháníš to trochu?“ ozvalo se za mnou přihrátým hlasem. Otočila jsem se. Christián, nebo jak se jmenoval, strhnul jeden z plakátků ze sloupu a prohlížel si ho. Vlastně až v tuhle chvíli jsem se podívala na celou ulici a uvědomila si, že ty papíry svítí naprosto všude.

„Netykáme si!“ vyrvala jsem mu ho z ruky. „A neberte mi to!“

„Chcete s tím pomoci?“ nabídl se slušně. To mě překvapilo.

„Už to mám.“ Zamířila jsem ke vchodu.

On ale šel vedle mě. Krucinál, to se mnou pojede určitě i výtahem! Už jsem si představovala, jak otvírám tu drátěnou mřížku, vnitřní dveře, tlačíme se do kabinky, on se mě určitě omylem dotkne, když oba budeme chtít zvolit třetí patro, pak zase budeme zápasit s vnitřními dveřmi, drátěnou mřížkou... Mračila jsem se na něj, abych ho odradila. I jsem uvažovala, že bych třetí den za sebou šla pěšky, abych předešla nepříjemnému trapasu.

„Dáme závod,“ řekl vesele a zamířil ke schodům.

Ulevilo se mi. Než jsem vyzrála nad všemi těmi dveřmi výtahu, byl nahoře a se založenýma rukama na hrudi se pyšnil, že vyhrál. Mírně mě prohra naštvávala, jelikož jsem se na schůzích společenství vlastníků několikrát snažila prosadit rekonstrukci výtahu, abychom tam dali automatické dveře. Nešlo tedy jen o prohru s idiotem odvedle, ale o celkovou prohru v mém životě. „Polibte si šos,“ řekla jsem mu.

Neurazil se. Spíš ho to rozesmálo. Normálně se mi smál! Vysmíval.

Christien:

Radost z vítězství nad kyselou vokurkou mě přešla hned, jak jsem vešel do ložnice. Málem jsem na tu pitomou d'ourku zapomněl. Zvětšila se. Odhadem měla tak dva centrimetry v průměru, a i do hloubky. Dneska přijdou malíři. Za hodinu tu jsou. Opravěj to, jsou to profíci, uklidňoval jsem se.

Na zazvonění jsem čekal jako na smilování. Jenomže to nebyli malíři, ale přivezli mi z IKEA tu postel a další nábytek. Takže jsem celý

odpoledne stěhoval. A nebyli by to správní řemeslníci, aby nedorazili v tu úplně nejdebilnější chvíli, kdy jsme táhli gauč po schodech. Dal jsem jim klíče a poslal je nahoru. Moc jsem je nekontroloval, ale tu díru nějak zadělali. I si to naučtovali, hovada.

Večer jsem se pustil do skládání postele. Říkal jsem si, že je to jak stavebnice, a určitě to zvládnou. Jenomže jsem přecenil svoje síly. Asi do návodu nedávaj jen tak pro srandu, že se to má dělat ve dvou. Mlátil jsem do toho jak vzteklej pes a už se smířoval s tím, že budu chrápat zase na zemi. Vyrušilo mě zazvonění. Byla to madam Podlahová odvedle a měla na sobě úplně stejný pyžamo, jaký nosím na spaní já. Než jsem se nad tou náhodou stihl zaradovat, začala hrdovat: „Víte, že narušujete noční klid?!“

Hrklo ve mně. To jsem nevěděl. Byl jsem do toho tak zabranej, že jsem myslel, že je tak osum. A ono už bylo jedenáct. Bylo mi trapně a chtěl jsem se jí nějak omluvit. „Abyste se neposrala,“ vypadlo ze mě.

„Aspoň že mi vykáte,“ poznamenala suše. „Hele, zejtra vstávám ve čtyři a celý den řídím. Abych byla soustředěná, potřebuji se vyspat.“

„Spíš byste se měla jít vycpat,“ zasmál jsem se vlastnímu vtipu. „JÁ se potřebuju vyspat. Konečně mám tu zkurvenou postel.“ Nevím, co mě to popadlo. Chtěl jsem na ni bejt milej, ale čím víc jsem se snažil, tím to bylo horší.

„Přivezli vám k tomu i matraci?“ zeptala se rezignovaně.

„Jo.“

„Tak spěte na té matraci,“ uzavřela a zašla.

No do prdele! Proč mě to nenapadlo?! To jsem fakt tak blbej? Bylo mi absolutně trapně.

Čtvrtek 20. 5. 2021

Anežka:

Vandalové! Čeho tím chtějí dosáhnout? Rozčilovala jsem se, když jsem ráno našla plakátky strhané a spálené. Vážně si někdo dal tu práci a zničil

úplně všechny v celé ulici. Že by to udělal ten Christián? Teplouš blbej. Arogantní debil! Rudla jsem vzteky. Odpoledne jsem vytiskla nové a běhala zase po okolí. Vylepovala jsem je všude možné.

Večer se zase ozývaly rány odvedle. Bylo pět minut po desáté, takže jsem i v pyžamu na toho pitomce vyběhla. „Co to vyvádíte?!“ Zarvala jsem na něj, sotva otevřel. Měl v ruce kladivo a výhrůžně ho zvedl, až jsem se lekla, aby mě neklepnul.

„Dírka! Svině!“ Byl vzteklý a udýchaný. „Nešla zadělat, pude vytlout!“

„To bušíte do zdi, která sousedí s mojí ložnicí? Jste normální?“

Chytl mě za ruku a táhl k sobě. Opět mě zaskočil, takže jsem se moc nebránila. Jenom jsem pořád sledovala to kladivo, abych to náhodou neschytila.

„Dívejte!“ ukazoval na stěnu, ve které otloukl omítku až na beton.

„Tu díru jste si tam udělal sám,“ vykoktala jsem.

„No jasně, tuhle jo. Ale ta malá mrcha tam bude. Zejtra tam bude! Já to vím!“ Mluvil jako naprostý šílenec.

Co je mi po jeho díře? Určitě jede na nějakých drogách a má halucinace, paranoiu nebo je prostě magor. Beze slova jsem se otočila na patě a utekla domů.

Pátek 21. 5. 2021

Christien:

Po focení jsem zajel do Hornbachu pro nějakou zkurvenou maltu, abych tu neplechu zadělal. Ty debilní malíře už jsem raději nevolal, abych nebyl za idiota. Na tágo jsem neměl, takže vézt pětadvaceti kilovej pytel tramvají bylo fakt dobrodružství. Aspoň jsem si přečetl v mobilu mrak otravných zpráv. „Dlouho nebyl stream,“ připomínali někteří. „Tak co ta postel? Kdy do ní spolu hupsneme?“ Byl jsem z toho znechucený. Ale můžu si za to sám. Předvádím se, sbírám lajky, tohle k tomu prostě patří. Původně jsem chtěl všechny oplzlíky blokovat, ale Matěj mi vysvětlil, že

se těm úchylům prostě líbím a tvořej velkou část mojí fanouškovský základny, proto to musím nějak přetrpět. Video, jak nějakej kretén kouří umělý péro, aby mě oslnil, mi mobil začal přehrávat zrovna ve chvíli, kdy mi přes rameno čuměla stará bába. Snažil jsem se to co nejrychleji zastavit, ale místo toho jsem zavadil o kabel sluchátek, takže na celou tramvaj začalo rvát: „Ach, Christiene, takhle ti ho vykourím, mlask mlask, miluju tě, vojeďu tě...“ Prudce jsem vstal, pytel mi spadnul a rupnul. Takže jsem stál uprostřed vozu nad hromádkou cementu, s mobilem v ruce, ze kterýho hrálo cosi jako gejský porno a všichni na mě čuměli. A aby toho nebylo málo – otevřely se dveře u řidiče. Čekal jsem, že dostanu kartáč, pokutu, cokoliv. Ale rozhodně jsem nečekal, že uvidím madam Anežku. Musel jsem uznat, že jí to v tý modrý uniformě neskutečně seklo.

„Zase vy?“ Znělo to trochu posměšně. To byla dobrá zpráva. Když se mi posmívá, tak nemůže být moc našťvaná.

Já jsem jenom paralyzovaně stál a propadal se hanbou. „Říkáte vy? S vaší postavou jste naprosto všude.“ Rozhodně jsem to tak nemyslel. Vlastně jsem se chtěl omluvit, kát, sypat si popel nahlavu. A zase jsem to podělal.

Vyštrachala smetáček a lopatku. „Zameťte si to, než se to rozčvachtá. Pak by to ztuhlo a ta podlaha by se musela složitě čistit.“ Vytrhla mi mobil z ruky a nechutné video zastavila. Když se šla posadit do kabiny, pár lidí jí zatleskalo. Zbytek spíš pohrdlivě čuměl na mě. Raději jsem vystoupil hned, jak jsem to zametl, a zbytek cesty došel pěšky. Pršelo a opravdu se ta malta pěkně rozpatlala. Hadry, do kterých se mi vpila, jsem musel vyhodit.

Co bylo ale nejhorší – šišatá malá dírka se objevila přímo v tom betonovém panelu. Můj vztek se začínal měnit ve strach. Co je špatné? Nepřicházel jsem na žádný logický vysvětlení. „Za co mě trestáš?! Co jsem ti udělal?!“ křičel jsem na ni, jako by mě měla slyšet. Vylejval jsem si na ní zlost za trapas, co jsem udělal v tramvaji. Za zprávy, který mi úchyláci posílaj. Za svůj pojebanej život, kdy jsem pořád sám.

Anežka:

Ještě dvakrát jsem vytiskla nové plakátky, ale pokaždé z nich zbyl jenom popel. „Holt jsi moje kočka, Růžo.“ Rezignovala jsem na hledání majitele. Ale byla jsem pyšná na svoje zásluhy, protože se jí puchýře hojily, lysiny zarůstaly kožíškem a celkově začínala vypadat k světu. Jen jsem si musela zvyknout na každodenní čištění písku, krmení a česání. Ale za to, že na mě moje společnice čekala po návratu z práce, to stálo. Také jsem se naučila nechávat všude pootevřené dveře, protože když jsem nějaké zavřela, škrabala na ně, dokud jsem ji nepustila.

Když jsem si hověla na pohovce a koukala na seriály, pootevřené dveře se otevřely. Mrkla jsem tam, ale Růža nešla. Periferním pohledem jsem vnímala, jak se otvírají dokořán, ale kočka pořád nikde. „Neštví mě, tak buď' pojd' sem, nebo ty dveře nech na pokoji!“ pokárala jsem ji.

Tohle praktikovala skoro každý den, ale krve by se ve mně nedořezal, když jsem hulákala na Růžu ke dveřím, a ona přitom seděla celou dobu vedle mě. Asi průvan, vysvětlovala jsem si.

Christien:

Přiváděla mě k šílenství. Čučela na mě ze zdi. Pořád. I poté, co jsem ji zadělal maltou. Vyhrabal jsem starý časáky, vytáhl kýčovej plakát nahý ženský a nalepil ho na stěnu. „Seru na tebe!“ řval jsem na ni. Dírka se ale propálila i tím plakátem a modelka ji nakonec měla místo cecku.

Hnusná, odporná, debilní... svině! Rázně jsem vybalil jednotlivý prkna z balíku od IKEA a začal je stloukat. Bylo mi jedno, když na mě sousedka bušila i zvonila, že ruším noční klid. „Jděte do hajzlu!“ hulákala jsem vzteky.

Regál jsem postavil před díрку a až do rána sledoval, jestli se prožere i tím papundeklem. „To už je na tebe moc velký sousto, co?“ posmíval jsem se jí. Byl jsem šíleně unavený po probdělý noci, ale nedovolil jsem si uhnout pohledem. Co to tu vyvádím. Kvůli takový pitomosti se nevyspím? Za hodčku musím do práce. Nedalo mi to, čuměl jsem na ten kus nábytku a nemohl jsem se pohnout. A to jsem se přemlouval, abych se aspoň šel vychcat, protože mě už dost tlačil močák. Chci mít jistotu! Odsunul jsem regál a málem to se mnou seklo. Najednou tam bylo pět nepravidelných dírek těsně u sebe. Zalil mě pocit zoufalství a nedokázal jsem od nich odtrhnout oči.

Až zvonění telefonu mě vyrušilo: „Kde zase vězíš?“

„Mám tu havárii. Dneska nepřijdu. Dej mi pokoj!“ odbyl jsem Matěje a dál se zabíjel dírkama. Nemůžu takhle žít. Musím pracovat! Musím to nechat bejt, domlouval jsem si. Přisunul jsem regál před dírky a celý den se přemlouval, abych se nešel podívat. Co když jich tam je ještě víc? Co když se zvětšily?

Takhle to šlo dva tejdny. Zakazoval jsem si koukat se za skříň. I přesto můj pohled, jakmile jsem se ráno probudil, automaticky zamířil k místu, kde se díry dělaly. Ne, nesmím se tam podívat. Nesmím to řešit.

Na focení jsem byl jak vyměněnej. Můj dokonalej úsměv mi nešel. Pózy vypadaly nepřírozeně. Kolikrát jsem vynechal cvičení nebo holení každého koutku mého těla kvůli vejrání na stěnu, že jsem i přestával vypadat tak dokonale.

„Něco bereš?“ zeptal se mě v pátek Matěj.

„Ne, to nikdy.“

„Asi bys potřeboval sex, chlape.“

„Tím to není. Musím myslet na ty díry...“

„Však říkám.“

Zvedl se mi z něj kufr. Rozhodně jsem si dírky ve zdi nespojoval s ničím erotickým.

„Polevuješ. Dvakrát jsi nepřišel. Nejsi ve formě. Ty dnešní jsem musel ukecávat, aby ti dali ještě šanci. Ale moc ses nepředved. Myslím, že je na čase posunout se dál.“

Už zase? „Ne! Pomiliontý. Ne.“

„Chceš to někam snad dotáhnout? Myslíš, že si tě po těchlech excesech pozvou na podzimní kolekci? Teď je ta pravá chvíle chytit příležitost za pačesy!“

„Matěji, prosím... Já se dám do kupy. Chci dělat focení. Herec stejně nikdy nebudu, když mám tak debilní hlas.“

„V péčku na *ach, jo a ještě* nepotřebuješ kdovíjakej hlas. Štrejchnul by sis. Je vidět, že ti to chybí. A ještě bys za to dostal zaplaceno. Královsky zaplaceno!“

„Matěji...“ zadíval jsem se mu s plnou vážností do očí. „Já – nejsem – teplej!“

„Jasně!“ plácnul mě po zádech. Pak se vzpamatoval, jako by na něco přišel. „Jo a na středu jsem ti domluvil noční. Dej se do formy.“

To se mu lehce řeklo. Báł jsem se vrátit domů. Jít do ložnice. Dírky už vykukovaly zpoza regálu. Seděl jsem bezduše na posteli a sledoval je snad celý odpoledne. Dlouho jsem neudělal žádnéj stream. Nutil jsem se do toho. Nastavil jsem si mobil, spustil nahrávání, posiloval a doufal, že budu vypadat v pohodě, jako vždycky. Jenom se mi ty díry asi už prožíraly do mozku. Nešlo na ně přestat myslet! Děsily mě! Asi to moji diváci poznali. Dostal jsem jenom patnáct lajků, jedno pozvání a žádnéj dickpic. Možná dobře. Měl bych to asi zabalit. Kompletně zabalit.

Sobota 5. 6. 2021

Anežka:

Koupila jsem si krásnou látku, že si ušiji letní šaty. Vybalila jsem šicí stroj po babičce a pustila se do toho. Večer jsem je měla hotové. Nafotila jsem se v nich, abych se mohla pochlubit kolegyni Hedvice. Byla už skoro v důchodu a moc jsme si nerozuměly, ale vždy ji zajímalo, co jsem si vytvořila nového. Pak jsem si spokojeně sedla na gauč a sledovala seriály.

Z předsíně se ozvaly kroky. Ztišila jsem televizi a zaposlouchala se. To určitě zase blázní ten magor odvedle. Šponovala jsem uši a skoro nedýchala. Najednou zavrzaly parkety přímo v obýváku, jako by po nich někdo šel. Naskočila mi husí kůže. Tiskla jsem kočku a ovladač a čekala, co z toho bude. Přisahala bych, že to vážně znělo, jako by mi tu někdo chodil. Z bytu se ozývalo cvakání a pak nastalo ticho. Růža mi seskočila z klína. Třela se o křeslo a rozhlížela se kolem sebe.

Čekal mě šok – všude se svítilo. Někdo tu je! Zalil mě studený pot a vybavily se mi scény ze seriálů, kdy se v domě hrdiny ukrývá vrah a jen si s obětí hraje. Sebrala jsem půlmetrovou kovovou lžící na boty od tatínka a všechny místnosti prošla. Ale nikdo tam nebyl. Dokonce jsem koukala pod postel a otvírala skříně.

Málem jsem se podělala, když se ozval zvonek. Prudce jsem otevřela i s tou bytelnou lžící v ruce. Tentokrát se lekl on mě. Vypadal příšerně. Měl kruhy pod očima, jako by několik dní nespal. Co mě ale překvapilo víc – někam se vytratil jeho drzý tón, arogantní chování i vulgární slovník. „Pro-promiňte,“ začal koktat. „Nechci vás rušit, ale... Já vím, že to byl trapas jak blázen před těma dvěma tejdnama, nechtěl jsem vám lízt na voči, ale...“

„Co chcete?“

„Mo-moc vám to sluší,“ ukázal na mé nové šaty, které jsem měla pořád ještě na sobě. Jako by si ani nevšiml, že v ruce pořád tisknu možnou zbraň.

„K věci, nemám na vás celý večer.“

„Já... Mohl bych se podívat na vaši zed?“

„Cože?“

„Vážně ji musím vidět. Nutně to potřebuju. Doma se mi na stěně dělají dírky. Na tý, kterou spolu sousedíme. Jenom bych se mrknul, jestli není problém u vás. Moc prosím.“

„Já vás do svého bytu nepustím.“

Rezignovaně příkyvoval. Už to vypadalo, že zaleze domů a dá mi pokoj. A najednou z kapsy tepláků vytáhl pistoli. Nenamířil na mě, ani

mi s ní nijak nevyhrožoval. Jen ji držel ve volně visící ruce. „Prosím, musím to vidět,“ řekl tiše, aniž by se na mě podíval.

Dost mě děsil. Rozhodně jsem nechtěla dráždit magora s pistolí. Pustila jsem ho dovnitř. On mi vlezl do ložnice. Přejížděl rukou po stěně a v jednu chvíli na ni přitiskl ucho.

Už jsem se třásla strachy. Sledovala jsem tu jeho pistoli a představovala si to nejhorší. On se ale také třásl. Něčeho se příšerně bál. Jediná Růža byla v klidu.

„Podívala byste se prosím na moji stěnu? Jenom abyste mi řekla, jestli mám halucinace nebo jsem blázen...“

„Blázen rozhodně jste,“ špitla jsem a raději s ním šla. Na jeho zdi, která se mnou sousedila, se tetelilo mnoho nepravidelných dírek. Ty mě ale netrápily. Jsem v ložnici magora s pistolí, do háje! Ještě že je teplouš, třeba mě nezneužije. „Vy jste do té stěny střílel?“ ukázala jsem na tu jeho zbraň.

Hned ji odložil na stolec, aby mě neznepokojoval. „Vypadá to tak,“ uznal a prohlížel si ty svoje jamky opět zblízka. „Jako bych do toho střílel... Slyšela jste rány?“

„Od vás? V jednom kuse. Děláte strašný rámus. Ale výstřely ne. To jste musel udělat, když jsem byla v práci.“

„Jo, jo, to dává smysl,“ přikyvoval. „Zavoláte policii?“ Zeptal se naprosto upřímně. Skoro jako by mi to doporučoval.

V tu chvíli jsem nevěděla, co mu odpovědět.

„Klidně je zavolám sám. Myslím, že vytahovat pistoli na jiný je trestný. Ale vážně jsem to potřeboval vědět. Už mi z těch dírek šibe. Jsou děsivý. Jak jsou nepravidelný...“

„Ne, v pořádku,“ vykotala jsem a pořád pro jistotu tiskla tu lžici na boty. „Už můžu jít?“

Přikyvoval. Vypadal hodně zoufale. Magor.

Anežka:

Růža si za tu dobu, co je u mě, osvojila různé zlozvyky. Když jsem ráno vstala nebo se vrátila z práce, měla jsem v kuchyni pootvírané skříňky i šuplíky. A obaly od salámu roztahané po zemi i po lince. „Ty potvůrko! Víš, že na linku nesmíš!“ kárala jsem ji. Jindy třeba roztahala všechny svoje hračky po bytě, běhala jako zběsilá a shazovala věci z polic. Nebo jen tak zírala na prázdné místo vedle mě na gauči a ani nemrkala. Docela mě rozhodilo, když tam v pondělí večer čuměla bez hnutí dobrých dvacet minut. „Copak? Je tam můra?“

Růža nereagovala. I když jsem na ni opakovaně volala. Byla jako v transu.

Vypnula jsem televizi a příšerně se lekla. V odraze černé obrazovky jsem rozpoznala dvě postavy sedící na gauči. Rychle jsem otočila hlavou, ale vedle mě nikdo nebyl. Opatrně jsem se podívala na vypnutou obrazovku. V odraze jsem byla už jenom já. Asi toho na mě dneska bylo moc, jsem jenom přetažená.

Ve dvě v noci mě vzbudil nepříjemný zápach spáleniny. Fuj, teplouš asi zase něco připálil. Magor jeden. Smrad se mým bytem linul nejčastěji v hluboké noci a pochybovala jsem, že někdo z dalších sousedů zrovna vaří. Tentokrát byl zápach tak silný, že se to nedalo vydržet. No jistě, ten blázen tam má nějakou varnu drog! napadlo mě. Mám na něj zavolat někoho hned? Nebo si s ním v klidu promluvit? Ale on má tu pistoli... Našla jsem si ho na facebooku. Měl několik tisíc přátel, samé vysmáté fotky a videa, jak cvičí. Ani nepůsobil jako největší kretén. Svým způsobem byl na těch fotkách a ve videích sympatický a příjemný. Dokonce sdílel články a rozhovory, které se ho týkaly. Žasla jsem, že je nejspíš hodně slavný. Nechala jsem se unést, až jsem téměř zapoměla, že jsem mu chtěla napsat.

Jakmile jsem otevřela messenger, naběhlo mi od něj asi dvacet vzkazů, které byly odsunuté do *žádostí o zprávy*. „Ahoj Anežko, rád jsem tě poznal. Soused Kristián,“ byla ta první. Pak nějaké omluvy za to, že se choval jako debil a že mi tykal. Ptal se na kočku, jak se jí daří a jestli jsem si ji nechala. Ke konci už to bylo divné. „Mohl bych se prosím podívat na vaši zed’?“ a ze soboty: „Moc mě mrzí, že jsem vás vystrašil. Vážně jsem to potřeboval vědět. Pochopím, když se obrátíte na fyzly a nebudu se zlobit.“ Jak jsem to dočetla, přišla mi další zpráva. „Já vím, že to nečtete, ale raději na vás zvonit nebudu, abych vás neznepokojoval ještě víc. Ale... nepálí se u vás něco?“

„A u vás?“ odepsala jsem hned.

„Ne, jinak bych se neptal.“

Zápach sílil.

„Promiňte, že jsem vás vzbudil. Měl jsem o vás starost. Dobrou noc,“ přišlo mi po chvíli.

Starost? On má o mě starost? Co je mu po mně! Nevím proč, ale naštvalo mě to. Zvedla jsem se z postele a prošla celý byt, abych zkontrolovala, jestli se u mě vážně nic nepálí. Nakonec jsem se podívala do kukátka. Kristián stál na chodbě a čuchal do vzduchu. Pak se postavil k mým dveřím a váhal. Natáhl ruku ke zvonku, ale pak ucuknul. Stejně bych mu neotevřela, magorovi. Ale zároveň jsem si přála, aby zazvonil. Odhodlal se a lehce zvonek stiskl. Neotevřu! Budu dělat, že tu nejsem.

„Pistoli mám v trezoru,“ řekl tiše, jako by věděl, že stojím za dveřmi.

Otevřela jsem jenom trochu. „Teď jsem to tu prošla a nic se mi tu nepálí. Nechte mě na pokoji,“ řekla jsem šeptem.

„Dobře. Je to vážně divný...“

Vtom se z mého obývacího ozval ženský křik: „Hoří! Kde jsi?!“ Strašně jsem se lekla.

On taky. Rozrazil dveře, že mě málem porazil. Běžel tam jako nějaký chrabří zachránce. Ani jsem se ho o to neprosila. Ale vyděšená jsem byla dost. Téměř jsem nemohla dýchat. Nevím, jestli z jeho chování, nebo z toho křiku. Ostražitě jsem do obývacího pokoje vešla.

On tam nervózně přešlapoval z nohy na nohu a držel ovladač v ruce. „Asi jste zapomněla vypnout televizi,“ uvažoval.

Když jsem se odvážila přijít až k němu, akorát televizi vypnul. Na černé obrazovce se odrážely tři siluety. Oba jsme se podívali na místo mezi námi, ale nikdo další tam nebyl.

„Bud' neumím počítat nebo mám halušky,“ řekl tiše.

„Také jsem to viděla,“ přitakala jsem mu. „Nejspíš nějaký optický klam. Můžete prosím odejít?“

Položil ovladač na stolek a přikývl. „Bud'te opatrná. Kdyby cokoliv, můžete na mě zazvonit. Stejně nespím kvůli těm dírám.“

Vyprovodila jsem ho a pečlivě zamkla. Mám se obracet zrovna na něj, když se budu něčeho bát? Tak určitě!

Středa 10. 6. 2021

Anežka:

„Už mi asi šplouchá na maják...“ posteskla jsem si Hedvice, když jsme se ráno sešly na točně. „Vůbec se nevyspím a nervy mám na pochodu.“

„Třeba máš doma ducha,“ uvažovala.

„Já na tohle nevěřím. Určitě se to dá nějak vysvětlit. Zvuky od sousedů jsou na denním pořádku. Zvlášť od toho magora, co bydlí vedle. A elektrika je třeba úplně odepsaná.“

„Znám se s panem Kalábkem. Je na tyhle věci odborník. Nechceš to zkusit?“

„Jak odborník? Jako lovec duchů?“

„Něco takovýho.“

„Rozhodně ne,“ smála jsem se tomu, že by se mohl někdo duchařinou živit. A i tomu, že si takové lidi někdo zve.

Christien:

Zápach. Dírky po celý zdi. Jako by je tam někdo rozsypal. Já ale nestřílím. Pistoli mám v trezoru. Nábojů je furt stejnej počet. Sto třicet sedm nepravidelnejch dírek. Tolik nábojů ani nemám. Proč se tu dělaj? Ne, to není důležitý – proč a jak. Ta správná otázka je – proč mě to trápí? Proč mě to děsí? Proč si nechám ničit život takovou hovadinou?

Ozvalo se zazvonění. Jedinej, koho jsem si přál vidět, byla Anežka. Ale nedělám rámus, aby měla důvod zvonit na mě. To nemůže bejt ona. Seděl jsem dál a zíral na dírky, až se mi z nich točila hlava. Do toho řinčelo zvonění, bušení, hlasy, vibrování telefonu... A najednou „cink“. Zpráva na messengeru. Věděl jsem, že je od ní. I když mi mohl napsat kdokoliv jinej. Podíval jsem se.

„Je tu váš přítel. Něco důležitýho vám asi chce. Jste v pořádku?“

Tepló se mi rozležvalo po celým těle. Četl jsem si tu zprávu pořád dokola, stejně jako tu krátkou: „A u vás?“ Tu jsem si předtím četl snad tisíckrát.

Jako v transu jsem se zvedl a otevřel. Ona se na mě usmála. Na mě! Neskutečně mi zvedla náladu. Jako by tam Matěj ani nebyl. Hulákal na mě, ale já jsem ho vůbec nevnímal. Vzpamatoval jsem se až ve chvíli, kdy za sebou Anežka zabouchla.

„Říkal jsem ti, že máš dneska noční! Největší kšeft v tvým životě, vole!“ hudoval.

„Promiň,“ vysoukal jsem ze sebe.

Vtrhnul mi do bytu a balil mi věci.

„Matěji, já nemůžu. Podívej se na tu zkázu,“ ukazoval jsem na stěnu.

„Co jako?“ nechápal.

„No ty dírky. Jsou všude.“

„Jaký?“ moc tomu nevěnoval pozornost. Spíš se sháněl po gelu na vlasy, mojí peněžence a dokladech.

„Tyhle,“ přistoupil jsem ke zdi a s největším odporem do jedné z nich zasunul ukazovák. Jako by mi v tu chvíli ten prst začal hořet. Rychle jsem rukou ucuknul.

„Nic tu není. Dělej, za chvíli to začíná. Čeká se zase jenom na tebe!“
Vrazil mi tašku s mejma věcma. „Když poděláš tenhle kšeft, končíš nadobro!“

Nesmím to podělat. Dírky mi nesměj zničit skvěle našlápnutou kariéru, burcoval jsem se v duchu. Já to zvládnou! Obul jsem se a jel s ním. Největší kšeft v mém životě. Nesmím to posrat.

Anežka:

Večer na mě zvonil pan Kalábek, jak se postarší pán představil. Jeho asistentka se nepředstavila a ani se nezula.

„Víte, já myslím, že je to zbytečné...“ blekotala jsem a měla chuť poslat je zpátky tam, odkud přišli. Ale ze slušnosti jsem to neudělala. A hlavně jsem nechtěla ranit Hedviku, která je za mnou nejspíš poslala.

„Umřel ve vašem bytě někdo? Nebo někdo ve vaší rodině?“ vyzvídal Kalábek, zatímco si vybaloval různá zařízení v obýváku.

„Ne, vůbec.“ Nenapadalo mě žádné propojení s potencionálním duchem a byla jsem celkově dost skeptická. „Jenom mi umřel dědeček, kterého jsem měla moc ráda. Ale to už bude více jak pět let.“

Asi mě moc neposlouchal. Musel se pochlubit svými technickými vymoženostmi. „Podívejte, tohle přeladuje frekvenci po milisekundách. Entity umí v tom šumu smysluplně odpovídat,“ ukazoval mi jakési rádio, které divně prskalo. „A tady ta světýlka dokáží entity rozsvěcovat,“ položil na stolek cosi podobného ovladači s barevnými kontrolkami. „Zkusíme EVP a EMP,“ snažil se mě ohromit technologiemi a zhasnul. „Ještě tu mám termokameru...“ zapnul ji a hned se zarazil.

Nakoukla jsem mu přes rameno a uviděla, že vedle asistentky, která byla na kameře červeně, je i zelenká postava.

„Kdopak je tu s námi?“ zeptal se, jako by to byla rutina.

Jasně, sotva zapne kameru, hned uvidí ducha. To mu tak věřím.

„Zkuste rozsvítit ta světýlka,“ ukázal na hračku na stole, „stačí, když se k tomu přiblížíte,“ instruoval zelenkavou postavičku.

Na věci, podobné ovladači, se rozblikala všechna – od zelené až po červenou. Tím mě chce očarovat? Vážně? Založila jsem si ruce.

„Jste muž, nebo žena?“ ptal se jako u výslechu. „Můžete mluvit do tohoto zařízení, my vás uslyšíme,“ pobízel domnělého ducha a mával rádiem.

„Ž-é-é-na,“ ozvalo se trhaně. Trochu mě zamrazilo. Určitě to tam má nějak přednastavené, napadlo mě.

„Jak jste umřela?“

„Oheň.“

Jakmile jsem to zaslechla, zalil mě studený pot. Určitě mu o mě Hedvika vykládala. Měla jsem chuť oba lovce duchů vypoklonkovat do háje.

Kalábek si mě ale moc nevšímal a kladl duchovi další otázky: „Proč jste zde?“

„Můj by-y-t!“

„Kde jste uhořela?“

„Bal-k-o-o-o-n.“

Z podvědomí se mi dral podivný sen, na který jsem už dávno zapomněla. Popadla mě nevysvětlitelná úzkost. Všimla jsem si, jak mě asistentka upřeně sleduje. Jdou na to psychologicky a čekají, kdy se začnu bát.

„Kdy jste umřela?“

„Dvacátého června.“

„Který rok?“

„Le-e-tos.“

Asistentka vypnula rádio a zalistovala v diáři. „To nedává smysl, dvacátýho je až za tejdén. Jak dlouho se vám tu dějou paranormální jevy?“ zeptala se mě.

„Já nevím...“ Vzpomínala jsem, že to začalo, když jsem si přinesla kočku. „Už to trvá možná tak měsíc.“

Kalábek měl samozřejmě na všechno vysvětlení: „Entity moc neznají čas, můžou cestovat do budoucnosti i do minulosti. Tohle datum, co nám řekla, bych nepovažoval za směrodatné.“

Jo, tak určitě. Usmívala jsem se a nevěřila mu ani za mák.

Vtom se rádio samo zapnulo a ozvalo se: „R-ů-ů-žo!“

Kočka mňoukla tónem „co je?“ jako bych na ni volala já. Zmateně se rozhlížela, a když se z rádia ozvalo znovu „Růžo,“ zamířila k němu.

To není možné, tu kočku jsem takhle pojmenovala já. Kalábek tohle nemůže vědět. A i kdyby mě zaslechl, jak ji oslovuji, určitě by si to nestihl do zařízení přednastavit.

„Růžo!“ řvala ženská z rádia pořád dokola, až to asistentka raději vypnula.

„No, tak to máme prokázané,“ Kalábek rozsvítil. „Ta paní umřela při požáru a je tu s vámi. Zná i vaši kočku. Jmenuje se tak, ne? Růžo!“ Jak na ni zavolal, zahýbala ušima, čímž ho ujistila v tom, že její jméno uhodl.

„Třeba to byla její kočka. Našla jsem ji...“ uvažovala jsem nahlas a hned se ozval můj vnitřní kritik, že takové věci vůbec vypouštím z pusy. Ale všechno dávalo smysl. Dostali mě. Začínala jsem věřit, že možná mají pravdu.

„Entita je navázaná na váš byt,“ rekapituloval svá zjištění Kalábek a u toho si balil věci.

„Takže když se i s Růžou odstěhuju, tak za námi nepůjde?“

Vrtěl hlavou. „Zůstane tady.“

Čtvrtek 10. 6. 2021

Anežka:

Hedvice jsem hned druhý den líčila, co pan Kalábek zjistil, a poděkovala jí. I když jsem měla stále pochyby o jeho metodách a vlastně o čemkoliv nadpřirozeném.

„Hele, můžeš bejt na chvíli u mě. Venku něco opravujou a je tam děsnej randál, takže na víkend pojedou s mužem na chatu. Měla bys celý byt pro sebe,“ navrhla mi.

„Popřemýšlím o tom. Ale děkuji.“ Usedla jsem do kabiny a vyrazila na dnešní první jízdu. Ještě, že už trochu svítalo, jinak bych přehlédla postavu, která se podivně potácela příliš blízko kolejí. Brzdila jsem jako blázen. Naštěstí ve voze zatím nikdo nebyl, takže nemohlo dojít ke zranění cestujících. Ucítla jsem drcnutí. Ne moc silné. Ale znamenalo to jediné – nestihla jsem to. Pár sekund jsem se vzpamatovávala a třásla se jako osika. Pak jsem do vysílačky nahlásila nehodu a vyběhla ven. Přípravovala jsem se na krvavý pohled. Tohle se mi nikdy nestalo, ale kolegové občas vyprávěli. Snad před každou jízdou jsem se modlila, abych nikoho nesrazila. A teď je to tady.

Nekřičel, ale žil. Ujela jsem mu nohu. Byl to nejhorší pocit, jaký jsem kdy zažila. Až když jsem přišla těsně k němu, zjistila jsem, že je to Kristián. Dusil se vlastními zvratky. Otočila jsem ho na bok, aby se mohl nadechnout. „Co to zase vyvádíte?“

„Po-pomozte mi, prosím,“ chrčel sotva slyšitelně. „Prosím,“ vytáhl z kapsy obálku a předával mi ji.

Nebrala jsem ji v potaz. Měla jsem co dělat, abych mu zaškrtila ránu. Moc krvácela. U toho jsem na něj mluvila, abych ho udržela při vědomí, než přijede sanitka: „Kristiáne, to bude dobrý. Budete v pořádku, jo?“

„Co se stalo?“ Zněl, jako by vůbec nevnímal realitu. Jako by si ani nevšiml, že právě nejspíš přišel o nohu.

„Srazila jsem vás tramvají. Moc mě to mrzí.“

„Posral jsem se,“ informoval mě.

„To nevádí,“ snažila jsem se ho uklidnit a prohlížela jsem si ho. Měl doširoka roztažené zorničky. Jako by ani neměl duhovky. „Vy jste si vzal nějaké drogy?“

„Jsem zfetovanej...“ rozbřečel se a pořád mi vnucoval tu obálku.

Bože, to mi tak chybělo. Nadosmrti si to budu vyčítat, budu mít tenhle pohled před očima, a proč? Kvůli pošahanému feťákovi?

„Strašně mě bolí...“ Zamyslel se. Byl vlastně totálně mimo. Co by ho tak asi mohlo bolet? Noha? „...prdel a pták,“ zašeptal. To mě překvapilo. Ale měl dost očividnou erekci. Úplně mu trčel.

Krucinál, to je ještě větší magor, než jsem si myslela. Byla jsem na něj naštvaná. Ale zároveň mi ho bylo líto. Musela jsem u něj sedět a mluvit na něj, aby neztratil vědomí. Tu obálku jsem si vzala, aby byl víc v klidu. To pro něj bylo v tu chvíli asi nejdůležitější. I když se pak naprosto upřímně zeptal: „Umřu?“

„Nejspíš ne,“ odpověděla jsem nejistě. „Ale asi to jen tak nerozchodíte.“

„Promiňte,“ spustil salvu omluv. Omlouval se až do příjezdu zdravotníků, kteří si ho převzali. Já jsem pak strávila den na policejní stanici, kde jsem pořád dokola popisovala, co se stalo. Potřebovali si ověřit, jestli jsem to neudělala schválně, když jsme s Kristiánem sousedé, kteří mají stále nějaké nešvary. Jenom jsem doufala, že mě nebudou prohledávat, jelikož jsem měla u sebe tu jeho obálku. Se sto tisíci korunami.

Pátek 11. 6. 2021

Christien:

Bylo mi mizerně. Bolelo mě úplně všechno, ale spíš jsem se styděl. Nejhorší na tom bylo, že jsem si z předešlý noci naprosto všechno zřetelně pamatoval. Nohu mi nezachránili. Měl jsem strašně dlouho erekci a v sobě nějaký viáгры a tolik svinstva, že by mě jakoukoliv operací zabili. I když to by pro mě bylo asi lepší. Konec kariéry? Stoprocentně. Kdo by stál o jednonohýho modela. Už ani pro to porno nejsem použitelný. Rodiče za mnou nepřišli. Nechtěl jsem, aby mě takhle viděli. Ani oni mě nechtěli takhle vidět. Ale co mě paradoxně trápilo nejvíc – ztrapnil jsem se před Anežkou. Byl jsem před ní nafetovanější, s erekcí, poblitej, posranej a přejetej. Určitě si to vyčítá. Teď už u ní nemám sebemenší šanci.

Anežka:

Naštěstí mi nařídili dovolenou. Ale nebyla jsem z toho tak špatná, jak jsem čekala. Byla to jednoznačně jeho chyba. I vyšetřovatelé to předběžně potvrdili. Jenomže doma jsem to nemohla vydržet. Vrzání, cvakání a kroky po parketách nabrali na hlasitosti. Světla mi blikala a skutečně to vypadalo, že mám doma nějakého ducha. Růža se chovala divně, zápach v noci sílil, a já už jsem to nemohla svádět na Kristiána, když jsem věděla, že je v nemocnici.

Bylo mi to trapné, ale nakonec jsem Hedvičinu nabídku přijala. Konečně jsem se skvěle vyspala a strach mě pomalu opouštěl. Žádná podivná postava za mnou, žádné zvuky a otevřené skříňky.

Úterý 22. 6. 2021

Christien:

Už jsem se chystal, že pojedu domů. Mamka mi napsala, ať raději jedu do svýho bejváku. Nedokázal jsem si představit, jak se nacpu do toho pr'ávýho výtahu s vozejkem. A jak pak zápasím s těma dveřma. Ale zvládal jsem to i o berlích. Jenom jsem to měl od doktorů zakázaný. Při nejhorším nechám vozejk dole, plánoval jsem.

V tom do mýho pokoje vešli policajti. Byli za mnou předtím snad stokrát a já jim furt dokola vysvětloval, co se stalo. Což mi přineslo leda nepříjemný a ponižující vyšetření. Stejně to nakonec odložili, protože mi prostě nevěřili. Bylo mi z toho na nic.

„Jak moc se znáte s Anežkou Podlahovou?“ ptali se hned.

„Už jsem to říkal několikrát. Je to moje sousedka. Ale neudělala to schválně. Byla to moje vina.“

„Poznal byste ji?“

Než jsem se vzpamatoval, zavezli mě do sklepení nemocnice. Uvědomil jsem si, jak jsem bez nohy bezbranný. Lidi mě můžou nastrkat kam chtějí, a já se nemůžu bránit.

„Příbuzní jsou stovky kilometrů daleko a my potřebujeme identifikaci co nejdřív. Její kolegyně se zhroutila, takže zbýváte vy,“ vysvětlovali mi. Vrazili mi do rukou sáček a poslali mě do hnusně sterilní ponurý místnosti s kachličkami na stěnách. Ona... Hned jsem pochopil, proč mi ten sáček dávali. Pozvracel jsem se. Vypadala... Do háje!

Neděle 20. 6. 2021

Anežka:

Když jsem v neděli ráno vyhlédla z okna Hedvičiny kuchyně, zalil mě studený pot. V odraze skleněných tabulí protějščího domu blikaly načervenalé odlesky. Popadly mě největší obavy. Třeba je to jenom odraz sluníčka? Kde je východ? Snažila jsem se zorientovat a srdce mi bušilo až v krku. Vtom se ozvala silná rána a celý dům se zatřásl. Krucinál, co se to děje?! Když jsem otevřela vchodové dveře, čekal mě děsivý pohled – místo schodiště a výtahu byla pode mnou jedna dutá díra. Začínala jsem panikařit. Jak se odtud dostanu? Z očí mi tekly slzy a cítila jsem štiplavý zápach.

Ozvala se další rána. Celý byt zavalil černý dým, že jsem viděla sotva metr před sebe. Ale rozpoznala jsem mohutné plameny, které se draly chodbou ke mně.

„Hoří!“ řvala jsem. „Kde jsi?! Růžo!“ Couvala jsem před ohněm. Z nepředstavitelného žáru jsem měla pocit, že snad sama hořím. Kašlala jsem a nemohla se pořádně nadechnout. To, co mě vždy tolik děsilo, mě dohnalo. Paralýza mi podlomila nohy. Snažila jsem se držet při zemi. „Rů-ů-žo!“ kašlala jsem. Doplazila jsem se k balkonu. Kočička se choulila u balkonových dveří, které žár vysklil. Kožich se jí škvařil. Čapla jsem ji a vysoukala se ven. Hlava se mi točila. Neskutečná úzkost

mě svírala. Neodvažovala jsem se podívat za sebe. Přikrčila jsem se u rozpáleného zábradlí. Na ulici stáli lidé. Fotili a točili mohutný požár. Kdesi v dálce blikala modrá světla hasičů.

Ztuhlá hrůzou jsem se ohlédla. Hedvičin obývací byl celý v plamenech. Sálaly z oken a nebezpečně se ke mně blížily. Rámy černaly, pukaly a okorávaly. Hasiči to nestihnou. Z očí se mi draly slzy a nemohla jsem se nadechnout. Zemřu. Příšerná bolest z žáru zachvacovala celé mé tělo.

Kočky mohou dopadnout na všechny čtyři i z takové výšky. Brečela jsem a ztrácela naději. Tiskla jsem vyděšenou Růžu a hladila jí ohořelou srst. Z žáru měla popraskaný obojek, ošklivé puchýře na kůži a lysiny. Z posledních sil jsem se postavila, opřela se o rozžhavené zábradlí a naklonila se z balkonu. Sotva jsem kočku pustila, záda mi olízly neúprosné plameny. Chtěla jsem křičet, ale hrdlo jsem měla sevřené. Pohltila mě bolestná agónie. Skácela jsem se na rozpálenou podlahu balkonu...

Pondělí 17. 5. 2021

Anežka:

„Because I'm happy...“ rozeznělo se pokojem. Všimla jsem si, že nějaká tlustá ženská spí v mojí posteli. Sledovala jsem ji, jak vstává, snídá a jde do práce. Navezla se do mého bytu! Co si myslí?

Druhý den přivedla Růžu. Tak ráda jsem ji viděla. Měla jsem obrovskou radost, že skok z šestého patra zvládla. Vypadala ale příšerně. Měla boláky, lysiny a seškvarený obojek. Ženská ji vykoupala a ustlala jí v předsíni. Chtěla jsem Růžu vidět, tak jsem si prostě rozsvítila. Chtěla jsem jít do obývacího, ale nedařilo se mi otevřít dveře. Byla jsem naštvaná, že mám cizí babu v bytě a ani si sama neotevřu. Možná jsem při požáru ochrnula. Nebo je něco špatně. Nevěděla jsem, co se stalo. Otvírat skříňky a šuplíky v kuchyni mi šlo. Růža se se mnou normálně mazlila.

Nechápala jsem to. Aspoň, že ta ženská koukala na seriály, které mám ráda. Mohla jsem vegetit vedle ní na gauči a dívat se taky.

Středa 23. 6. 2021

Christien:

Úplně jsem na ty dírky zapomněl. Jak jsem se o berlích dostrachal dovnitř, vyděsil jsem se. Ty malý nepravidelný mrchy byly naprosto všude. Nejen na stěnách, ale i v nábytku, v podlaze, na stropě, na obrazovce... Rezignovaně jsem se posadil na dírkama prošpikované gauč. „Já vím, co mi chcete říct,“ šeptal jsem. A všiml jsem si, že se dělají i na mně. Hřbet ruky jsem měl posetý shluky nepravidelnejch teček. Bylo to odporné. Děsivé. Nemohl jsem popadnout dech. Ale nechtěl jsem jít pryč. Byly to moje dírky. Přivedly mě k šílenství. Jsou mojí součástí. „Vy chcete, abych tu poslední udělal já...“ došlo mi.

Telefon zavibroval. S největšíma obavama jsem zprávu otevřel. „...už nejsi můj syn...“ četl jsem přes slzy pořád dokola, dokud displej nezhasl. Pak jsem uviděl svoji tvář. Posetou... Došel jsem si pro pár věcí, mobil upíchnul na stativ, vysmrkal se a spustil stream. Vynasnažil jsem se, co jsem mohl, abych ukázal svůj dokonalej úsměv.

„Čauky žabky... a žabáci. Dneska si nezačvachtáme. Vlastně si nezačvachtáme už nikdy. Chtěl bych vám něco říct.“ Přemejšlel jsem, abych si ujasnil, co vlastně chci sdělit. A jak to sdělit, aby to nevyznělo moc blbě. „Zamiloval jsem se,“ přiznal jsem jim. Vlastně i sobě. „Do ženy. Nejsem teplej, víte? Nikdy jsem neměl dobrovolně sex s mužem. Nedobrovolně... Viděli jste asi všichni. Ale nezlobím se na tebe, Matěji. Myslel jsi to dobře... Jako pro moji kariéru. Jenom jsi to neodhadl. Já jsem nikdy nic nebral, takže jsi mě nafetoval moc... Viděla to celá moje rodina. Nezlobím se ani na tebe, tati. Mám tě moc rád a mrzí mě, že jsem tě zklamal. Nezlobím se na nikoho. Prostě se to takhle blbě sešlo...”

A posralo. Nevím, jestli to dokážu, ale chci. Musím. Takže teď se asi nedívejte. Papa. Váš Christien.“

Anežka:

„Ne!“ křičím na něj.

On mě pochopitelně neslyší.

„Přestanu ty dírky dělat!“ slibuju. „Nevěděla jsem, že jsi z toho až tak v háji! Byla to jenom taková moje sranda. Prosím, rozmysli si to!“

Přikládá si hlaveň ke spánku.

„Kristiáne! Promiň! To jsem nechtěla.“

Odhodlává se. Zhluboka dýchá.

„Jsi mladý. I s jednou nohou dokážeš... I přes to, že tě znásilnili...“ škemrám, ale zní to vážně hloupě. „Prosím, nedělej to!“ vykřiknu, jak nejhlasitěji umím.

Zadívá se přímo na mě. Jako by mě viděl. A slyšel. Usměje se. A stiskne spoušť.

Christien:

„Takže už si tykáme, jo?“

Anežka kmitá pohledem z mojí mrtvoly, která má parádní d'ouru v hlavě, na mě a zase zpátky. Je šokovaná. „Ty... Ty...“

„Bezva. Tak to tě můžu pozvat na kafe, co?“

„Jsme oba mrtví!“ připomene.

„A to vadí?“